

РЕШЕНИЕ

№ 6956

гр. София, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 18.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3076** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност и Закона за корпоративното подоходно облагане.

Управителят на [фирма] оспорва издадения от органи по приходите, при ТД на НАП – С. РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22220619003015-091-001/29.10.2020 г., потвърден с Решение № 122/22.01.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С..

Пред Съда дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира заключение на съдебносчетоводна експертиза, прието без възражения от страните; претендира възстановяване на разноски за водене на делото – държавна такса и депозит за вещо лице, за които е представен списък.

Ответникът, чрез процесуален представител – юрисконсулт: оспорва жалбата, поддържайки изложените в Решение № 122/22.01.2021 г. мотиви,; счита, че заключението на съдебносчетоводната експертиза не променя изводите, послужили като основание да бъде потвърден ревизионният акт; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерност на адвокатското.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобразява приетите по делото доказателства, становищата на страните и заключението на съдебносчетоводната експертиза, приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима, тъй като са изпълнени изискванията на ал. 1, ал. 2 на чл. 156 ДОПК. Валидно е Решение № 122/22.01.2021 г. на директора на Дирекция

„Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С..

Ревизия е за данъчните периоди по: ЗДДС – от м. 01.2018 г., до м. 06.2018 г.; ЗКПО, за 2017 г. и 2018 г. Възложена е с редовно издадени от компетентен орган по приходите, на длъжност „началник сектор“ заповеди. Въз основа на съставен РД (л. 67 от делото), срещу който не е подадено възражение е издаден процесният РА (л. 38). Ревизионният акт е потвърден от решаващия административен орган с Решение № 122/22.01.2021 г., относно: допълнително начислени задължения по ЗДДС, в общ размер на 107 233, 88 лв., за отделните данъчни периоди от м. 01.2018 г., до м. 06.2018 г., заедно с лихвите - общо 27 977, 98 лв.; установените задължения за корпоративен данък по ЗКПО, за 2017 г. и 2018 г., в размер на 153 768,74 лв. и лихви-26 108,16 лв.

Дейността на „А. трейд“ Е. през ревизираните периоди е покупко – продажба на зърно (царевица).

В хода на ревизионното производство органите по приходите са приели наличие на обстоятелства, по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 1 ДОПК - до започване на ревизията не е подадена декларация. Връчено е на 17.08.2020 г. Уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК, с което дружеството е уведомено, че основата за облагане с корпоративен данък, за периода от 01.04.2016 г., до 31.12.2018 г. и по ЗДДС, за периода 15.04.2016 г. – 14.08.2018 г. ще бъде определена по предвидения в чл. 122 ДОПК ред. Декларация по чл. 124, ал. 3 не била представена.

От хронологията на счетоводна сметка 304 ревизиращите органи констатирани, че: стоките не са завеждани количествено, а само по обща стойност, аналитично, по доставчици; от счетоводните справки за 2018 г. е видно, че [фирма] не е водило счетоводна отчетност; според справките от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]: през 2017 г. и 2018 г. са извършвани разплащания по фактури с доставчици, разплащания с Бюджета и са постъпили валутни преводи от М. DOO M.; на 16.01.2018 г. е получен превод, в размер на 92 500 лв., с основание „заем по договор от 16.01.2018 г.“ и наредител ФК [фирма]; на същата дата 70 000 лв. са изтеглени на каса от Д. Й. (пълномощник на управителя); на 08.02.2018 г. и на 12.02.2018 г. са наредени преводи, съответно от 82 142, 55 лв. и 12 684, 60 лв., в полза на W. tobacco S.R.L., с основание „проформа инв. P1608/08.02.2018 г.“. Установени са и други банкови операции, в общ размер на 823 706, 54 евро. Получени са суми с наредители Н. К. eastern trade limit ED, с основание „I. [ЕГН]“, X. trade CO, с основание „581147522“, O. capital seafood L., G. trade CO и HK linfung trade, без посочени основания за преводите. Д. Й. е извършвала и преводи по фактури, с получатели E. donosti SLU, L. viviers de chez mouchet, G. river enterprises D., W. tabacco SRL.

В ЧАСТТА ПО ЗКПО: намерени са два „рамкови“ договора за покупко-продажба на царевица, от 01.10.2017 г. и от 05.01.2018 г., сключени между [фирма] (продавач) и М. D.O.O - М. (купувач), за продажба на царевица - общо 6 000 т.; за 2017 г. е подадена Годишна данъчна декларация, със счетоводен финансов резултат „печалба“ - 9 748, 97 лв. и формиран данъчен финансов резултат „данъчна печалба“ - 1 299, 97 лв. декларирани финансови показатели за 2017 г: общо приходи 825 468, 22 лв., като приходи от продажба на стоки са в размер на 817 663, 79 лв.; приходи от продажба на стоки, извън износ – 3 820, 88 лв. и приходи продажба на услуги – 3 983, 34 лв.; общо декларираните разходи - 815 719, 25 лв. Проверка в Агенция „Митници“ показала, че: за 2017 г. е извършен износ към М. D.O.O – М., на обща стойност 823 420, 07 лв., докато [фирма] е декларирало износ, на обща стойност 817 663, 79 лв., т.е. – недекларирани са 5 756, 28 лв.; през 2018 г. е декларирани износ, в размер на 316 537,

47 лв., а съгласно справката осъщественият износ към М. ДОО е на обща стойност 465 917, 80 лв., т.е. –не е деклариран износ, в размер на 149 380, 33 лв. Основата за облагане с корпоративен данък е определена, на основание чл. 122, ал. 4, вр. чл. 122, ал. 1, т. 1 ДОПК. За 2017 г. е определена данъчна основа 15 505, 25 лв., включваща неотчетени приходи за годината, съгласно справката от Агенция „Митници“ за деклариран износ. Приспадната е данъчна загуба, в размер на 8 449 лв. за 2016 г. и е определен корпоративен данък 705, 63 лв., заедно с лихви.

За 2018 г. дружеството не е подало ГДД по чл. 92 ЗКПО. За периода 01.01.2018 г.-28.02.2018 г. със справки – декларации по ЗДДС е деклариран износ на стоки, в размер на 316 537,47 лв. Декларирани са и доставки в клетка 18, като такива по чл. 69, ал. 2 ЗДДС, в общ размер на 1 064 992, 47 лв., с наредители Н. К. eastern trade limit ED, X. trade CO, O. capital seafood L., G. trade CO и НК linfung trade, с посочено основание „аванс“. Липсата на доказателства, че декларираните доставки са за получени аванси е мотивирало ревизиращия екип да приеме, че те представляват неотчетен приход, в размер на 823 706, 54 евро. Основата за облагане с корпоративен данък за 2018 г. е определена на основание чл. 122, ал. 4, вр. чл. 122, ал. 1, т. 1 ДОПК - данъчна основа, в размер на 1 531 931, 10 лв., включваща неотчетени приходи за годината, съгласно декларираните продажби в отчетните регистри по ЗДДС, в размер на 1 020,83 лв. от облагаеми доставки на територията на страната, деклариран износ - 316 537,47 лв., недеklarирани износ - 149 380,33 лв. и декларираните доставки по чл. 69, ал. 2 ЗДДС, в размер на 1 064 992,47 лв. Начислен е корпоративен данък, в размер на 153 193, 11 лв., заедно с лихви.

В ЧАСТТА ПО ЗДДС.

1. Установява се от данните (доказателствата), събрани по време на ревизията, че G.-grand river enterprises –Германия е декларирало вътреобщностна доставка (ВОД) през периода 01.04.2018 г.- 31.07.2018 г., в размер на 108 153 евро, но получателят по В. – [фирма] от своя страна не е декларирал получаването.

2. [фирма] не е декларирало и В. на стоки, в размер на 91 256 евро, която доставка е декларирана като ВОД от W. tobacco S.R.L. – Италия. Фактурираната сума е в размер на 91 255, 50 евро, платената - 90 837 евро от сметка с титуляр [фирма], а неплатената сума - 418, 50 евро.

На основание чл. 86, ал. 1, вр. чл. 67, ал. 2 ЗДДС е начислен ДДС по недеklarираните В., както следва: за данъчен период м. 02.2018 г., по фактура № 2018.611/14.02.2018 г. с издател W. tobacco S.R.L. - 23 797, 37 лв.; за данъчен период от м. 04.2018 г. по фактура № 2018.624/06.04.2018 г., с издател W. tobacco S.R.L. - 11 898, 68 лв.; за данъчен период от 01.04.2018 г., до 30.04.2018 г., по фактура № 90255786/12.04.2018 г. с издател G.-grand river enterprises – Германия - 14 550, 16 лв.; за данъчен период м. 05.2018 г. по фактура № 90257196/03.05.2018 г. с издател G.-grand river enterprises – Германия - 13 942,60 лв.; за данъчен период м. 06.2018 г. по фактура № 90260936/22.06.2018 г., с издател G.-grand river enterprises – Германия - 13 853, 65 лв.

3. Извършени са насрещни проверки на земеделски производители, доставяли зърно на [фирма] – доставки, по смисъла на чл. 163а, вр. Приложение № 2 ЗДДС. Прието е, че дружеството не е спазило разпоредбите на Глава деветнадесета „а“ ЗДДС и за м. 03.2018 г. не са издадени протоколи по чл. 117, ал. 2 с.з. с начислен данък, и не са включени в отчетните регистри по чл. 124, за фактури, издадени от: [фирма], земеделски производител Н. Г. К. и [фирма]. Протоколи не са отразени и в счетоводството на дружеството, за данъчен период 01.03.2018 г. – 31.03.2018 г. или в

някой от следващите периоди. Обсъждайки разпоредбата на чл. 73а ЗДДС ревизиращите органи и ответникът приели, че доставките са укрити и за нея не са налични данни в счетоводството на получателя.

При насрещната проверка на [фирма] са събрани доказателства, въз основа на които е прието че: дружеството е продало царевица на [фирма], а фактурите са с основание за неначисляване – т. нар. „обратно начисляване на ДДС по чл. 163а, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДДС“; [фирма] е начислило с протокол №1/09.10.2017 г. ДДС 2 652 лв. и не е начислил ДДС, в размер 19 247, 46 лв., върху данъчна основа в общ размер 96 267, 30 лв. по фактури, издадени през м. 03.2018 г. от [фирма].

ЗП Н. К. е продал царевица на [фирма], за което са издадени три фактури и едно дебитно известие, на обща стойност 74 079, 20 лв. Платената по банков път сума е в общ размер на 72 737, 60 лв. [фирма] е начислило с протоколи ДДС, в размер на 4 004 лв., върху данъчна основа от 20 020 лв. за м. 02.2018 г. и ДДС - 5 343, 52 лв., върху данъчна основа от 26 717, 60 лв. На основание чл. 163б, вр. чл. 82, ал. 5 ЗДДС с РА е доначислен ДДС 5 468,32 лв., върху данъчна основа, в общ размер на 27 341, 60 лв. по фактури, издадени през м. 03.2018 г.

[фирма], като доставчик на царевица е издало фактури, за периода 01.04.2016 г. - 31.08.2018 г. През 2017 г. от [фирма] по банков път са извършени плащания, в общ размер на 178 490 лв., а през 2018 г. (до 06.03.2018 г.), в общ размер на 148 077 лв., или общо – 326 567 лева. Според отчетните регистри по ЗДДС обаче, [фирма] е начислило с протоколи по чл. 117 ЗДДС данък, в общ размер на 60 837, 66 лв., върху данъчна основа от 304 188, 32 лв., за периода м. 11.2017 г. – м. 02.2018 г. На основание чл. 163б, вр. чл. 82, ал. 5 ЗДДС е доначислен ДДС, в размер 4 475, 64 лв. върху ДО от 22 378,20 лв. (разликата между 326 567 лв. и 304 188, 32 лв.), по две фактури, издадени от [фирма] - №№: 000...647/01.03.2018 г.; 000...648/06.03.2018 г.

Вещото лице, изготвило приетото по делото експертно заключение, като потвърждава констатациите на ревизиращия екип сочи, че: е извършено годишно счетоводно приключване за счетоводната 2017 г., но това не е направено за 2018 г.; анализът на представената хронология на счетоводна сметка 304 показва, че стоките не са завеждани количествено, а само по обща стойност, аналитично, по доставчици; от представените счетоводни справки може да се установи, че за 2018 г. [фирма] не е водило счетоводна отчетност. Вещото лице е направило преизчисления, в съответствие с поставените от дружеството – жалбоподател задачи, които преизчисления променят резултатите, установени с ревизионния акт и за които ще стане дума по – долу в настоящото съдебно решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема от правна страна следното.

Както стана ясно, ревизионното производство е било проведено по процесуалния ред, предвиден с чл. 122 и сл. ДОПК. Като основание за извършване на ревизията по особения ред в РД и в РА е цитирано основанието, по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 1 ДОПК – „до започването на ревизията не е подадена декларация, когато задължението се определя по декларация“. С Решение № 122/22.01.2021 г. решаващият административен орган – ответник по делото е приел от своя страна, че щом извършването на облагаеми доставки (износ на царевица) е свързано с неотчитане на приходи, „процесният случай попада в хипотезата на чл. 122, ал. 1, т.1, т. 2 и т. 4 ДОПК“. С други думи, приел е и наличие на нови обстоятелства – данни за укрити приходи или доходи; липсва или не е представена счетоводна отчетност съгласно Закона за счетоводството или воденото счетоводство не дава възможност за

установяване на основата за данъчно облагане“.

Разпоредбата на чл. 122, ал. 1 ДОПК предоставя оперативна възможност на ревизиращи органи по приходите да приложат установения от съответния закон (в случая ЗДДС) размер на данъка, към определена от тях, по реда на ал. 2 на чл. 122 данъчна основа, „по аналогия“, когато е налице едно от осемте, изчерпателно изброени в същата алинея обстоятелства. Касае се за възможност да бъде извършено облагане тогава, когато необходимите за установяването на данъчните задължения данни (в случая - облагаеми продажби на стоки), с оглед изискванията на ЗДДС не са налични. За обезпечаването на възможността за данъчно облагане по аналогия, са създадени и специалните процесуални правила, именно с цел да бъде преодоляна фактическата невъзможност за обективно (въз основа на счетоводни данни и писмени доказателства) установяване на данъчни задължения. В тежест на органите по приходите е да установят в хода на ревизията обективното наличие на особен случай, да обосноват този извод и да го подкрепят със съответните доказателства, приемайки, че е оправдано да се премине към установяване на задължения за облагане с данък по специалния ред. Съдът приема, че в процесното ревизионно производство не е било налично основанието, по смисъла на чл. 122, ал. 1 ДОПК, с което са се ангажирали органите по приходите, предвид текста на разпоредбата и с оглед на това, че: констатацията за неподадена декларация касае само декларацията по ЗКПО за 2018 г.; констатацията, че не е направено годишно приключване за счетоводната 2018 г. няма отношение към основанието по чл. 122, ал. 1, т. 1 ДОПК; тази норма е неприложима за случая, предвид уточнението „...когато задължението се определя по декларация“. В случая не се касае за установяване на публични задължения, на основание чл. 107 ДОПК, по декларация, подадена от задълженото лице. Този извод на Съда не определя ревизионния акт като незаконосъобразен, само на това основание. Последствието е, че не е приложима презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК, т.е., че „в производството по обжалване на ревизионния акт фактическите констатации, изложени в него се смятат за верни, до доказване на противното, когато наличието на основанията по [чл. 122, ал. 1](#) е подкрепено със събраните доказателства“. От друга страна Съдът не споделя и доводите на ответника, изложени в решението му, за наличие на обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 4 ДОПК. Каза се по – горе, че определените с процесния РА задължения са резултат от констатации, направени въз основа на обективно налични и установени данни, включително счетоводни – данни за осъществени ВОД; резултати от насрещни проверки на земеделски производители; рамкови“ договори с М. Д.О.О – М.; информация от Агенция „Митници“. Основанието по т. 2 – данни за укрити приходи/доходи може да бъде ползвано, когато липсват обективно налични и/или установими факти, за които има информация по принцип.

Жалбата е частично основателна.

ПО ЗКПО.

Съдът приема, че в тази част ревизионният акт е правилен, обоснован и законосъобразен. Констатациите и изчисленията на ревизиращите органи се потвърждават от вещото лице. Различията между стойностите, декларирани от дружеството и тези, определени с РА са резултат от неотчетени приходи – факт, установени с вече коментираните данни от Агенция „Митници“.

За 2017 г.: според данните от Агенция „Митници“ (неоспорени) [фирма] е продало на М. Д.О.О – М. стоки, на обща стойност 823 420, 07 лв., но е декларирало износ, на

обща стойност 817 663, 79 лв., т.е. – недеklarирани са останали 5 756, 28 лв. С подадената ГДД за 2017 г. е декларирани счетоводен финансов резултат „печалба“ - 9 748, 97 лв. и формиран данъчен финансов резултат „данъчна печалба“ - 1 299, 97 лв., при декларирани финансови показатели - общо приходи 825 468, 22 лв. (от продажба на стоки - 817 663, 79 лв. и от продажба на стоки, извън износа-3 820, 88 лв., и приходи продажба на услуги – 3 983, 34 лв.; общо декларирани разходи - 815 719, 25 лв.

За 2018 г. дружеството не е подало ГДД по чл. 92 ЗКПО. За периода 01.01.2018 г.-28.02.2018 г. със справки – декларации по ЗДДС е декларирани износ на стоки, в размер на 316 537,47 лв. Декларирани са и доставки в клетка 18 от СД, като такива по чл. 69, ал. 2, т. 1 ЗДДС, в общ размер на 1 064 992, 47 лв., с наредители: Н. К. eastern trade limit ED, X. trade CO, O. capital seafood L., G. trade CO и НК linfung trade, с посочено във фактурите фактическо основание „аванс“. Съдът споделя становището на ревизиращите органи и на ответника за непредставяне от страна на [фирма] доказателства, че декларирани доставки са за получени аванси. Обосновано е прието, че се касае за неотчетени приходи, в размер на 823 706, 54 евро. Тежестта да докаже правото си да приспадне ДДС, на основание чл. 69, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1 ЗДДС е върху ревизираното дружество. Липсват данни и доказателства за това, че: се касае за изплатени аванси по спорните фактури; фактурите са за стоки и услуги, с място на изпълнение извън територията на страната, които ще бъдат или са използвани за целите на извършвани от [фирма] облагаеми доставки, в рамките на икономическата му дейност; няма декларирани данни за извършени доставки, във връзка с тези суми, както и за върнати към X. К. парични средства. Вещото лице, отговаряйки на поставения от адвоката на жалбоподателя въпрос № 2, в частта по ЗКПО за 2018 г. е приело твърдението за наличие на „доказателствата за получени аванси“, без да ги споменава, с оглед на което е изключило от данъчната основа сумата от 1 064 992, 47 лева. Правилно с ревизионния акт основата за облагане с корпоративен данък за 2018 г. е определена, в размер на общо 1 531 931, 10 лв., включващ: неотчетени приходи за годината, съгласно декларирани продажби в отчетните регистри по ЗДДС (1 020,83 лв.) от облагаеми доставки на територията на страната; декларирани износ (316 537,47 лв.); недеklarирани износ (149 380,33 лв.) и декларирани доставки по чл. 69, ал. 2, т. 1 ЗДДС (1 064 992,47 лв.), понеже не е доказано, че се касае за получени аванси.

В ЧАСТТА ПО ЗДДС.

Установени са в ревизионното производство по несъмнен начин и не са оспорени фактите, че [фирма] не е декларирал В. на необработен тютюн, по следните фактури: №№:018.611/14.02.2018 г., на стойност 60 837 евро с издател „W. tobacco S.R.L.“; 2018.624/06.04.2018 г., на стойност 30,418, 50 евро, с издател „W. tobacco S.R.L.“; 90255786/12.04.2018 г., на стойност 37 196, 89 евро, с издател „GRE-G. R. E. (D.) G.“; 90260936/22.06.2018 г., на стойност 35416, 30 евро от същия издател; 90257196/03.05.2018 г., на стойност 35 643, 70 евро от същия издател. На основание чл. 86, ал. 1, вр. чл. 67, ал. 2 ЗДДС е

начислен ДДС по недекларираните В., както следва: за данъчен период м. 02.2018 г., по фактура № 2018.611/14.02.2018 г. с издател W. tobacco S.R.L. - 23 797, 37 лв.; за данъчен период м. 04.2018 г. по фактура № 2018.624/06.04.2018 г., с издател W. tobacco S.R.L. - 11 898, 68 лв.; за данъчен период 01.04.2018 г., до 30.04.2018 г., по фактура № 90255786/12.04.2018 г. с издател G.-grand river enterprises – Германия - 14 550, 16 лв.; за данъчен период м. 05.2018 г. по фактура № 90257196/03.05.2018 г. с издател G.-grand river enterprises – Германия - 13 942,60 лв.; за данъчен период м. 06.2018 г. по фактура № 90260936/22.06.2018 г., с издател G.-grand river enterprises – Германия - 13 853, 65 лв. В резултат на данните от насрещните проверки на доставчици на зърно ([фирма], земеделски производител Н. Г. К. и [фирма] - доставки, по смисъла на чл. 163а, вр. Приложение № 2 ЗДДС), и констатациите за неспазване разпоредбите на Глава деветнадесета „а“ ЗДДС, на [фирма] за м. 03.2018 г. е доначислен ДДС.

Обсъждайки разпоредбата на чл. 73а ЗДДС ревизиращите органи и ответникът считат, че доставките следва да бъдат приети като укрити, понеже за нея не са налични данни в счетоводството на получателя.

Съдът приема, че в тази си част, по отношение определените задължения за ДДС, за данъчните периоди: м.м. 02-06. 2018 г. РА № Р-22220619003015-091-001/29.10.2020 г. е неправилен и незаконосъобразен.

Относно така определените данъчни задължения е от значение отговорът на въпроса, приложима ли е за случая разпоредбата на чл. 73а, ал. 1 ЗДДС, относно условието „*доставката не е укрита и данни за нея са налични в счетоводството на получателя*“. На този въпрос ответникът е отговорил отрицателно, потвърждавайки ревизионния акт и в частта, относно облагането по ЗДДС. Съдът не споделя мотивите в тази връзка, изложени в Решение № 122/22.01.2021 г., като се позовава и на т. 63 от решението на Съда на ЕС, по съединени дела С-95/07 и С-96/07/.

Исключението по чл. 73а, ал. 1 ЗДДС преодолява последиците от бездействието на получателя да предприеме действия за законосъобразно упражняване правото да претендира. Условието, въпреки това бездействие да се възползва от данъчното предимство е, доставката да не е укрита и данни за нея да са налични в счетоводството на получателя. Именно при отговора на този въпрос ревизиращите и ответникът неправилно са приели отсъствие на привилегированото изключение. В подкрепа на този извод са се позовали на факта, че щом за 2018 г. [фирма] не е водило счетоводство и „*няма данни доставките да са посочени в някой от регистрите по ЗДДС*“, те са укрити. Такъв извод обаче противоречи на констатациите, на самите ревизиращи. От една страна се признава следното: **а)** за доставките, предмет на В. (РД, л. 73 от делото): „*за периода 01.02.2018 г. – 14.08.2018 г. [фирма] не е декларирало продажба (последваща продажба) на закупените за 385 802, 60 лева стоки, предмет на В., следователно те са налични към датата на deregистрация по ЗДДС – 14.08.2018 г.*“; **б)** относно доставките от [фирма] (РД, стр. 16, л. 74 от

делото): „в хода на насрещната проверка се установи, че [фирма] е **продало царевича** на [фирма]; има сключени еднотипни договори; стоките са съхранявани в склад на продавача; [фирма] е начислило с протокол № 1/09.10.2017 г. ДДС за м. 10.2017 г., върху данъчна основа в размер на 13 260 лева, но не е начислило ДДС, върху ДО 96 267, 30 лева по фактури, издадени през м. 03.2018 г.“; **в)** за земеделски производител Н. Г. К. (РД, л. 75 от делото)“ „в хода на насрещната проверка се установи, че Н. Г. К. е **продал царевича** на [фирма]“; **г)** за [фирма] (стр. 18 от РД, л. 75 от делото): „**продадената стока е заплатена по банков път**“. От друга страна обаче (както вече се каза) се приема, че стоките са укрити.

Установяването на задължения за ДДС, в хипотезата на самоначисляване (чл. 82, ал. 5, вр. чл. 163а, ал. 1 и Приложение № 2 ЗДДС) принципът на данъчен неутралитет налага да бъде признато правото на приспадане по доставките, ако са изпълнени изискванията по същество, дори ако задълженото лице е пропуснало и/или не е изпълнило някои формални изисквания. В контекста на вече казаното по-горе в настоящото решение, за неприложимост на ревизия при особен случай, след като ревизиращите органи по приходите са разполагали с конкретна информация, недопустимо е от една страна да признават наличност на стоките (при В.), респ., че са осъществени доставки, а от друга страна да начисляват ДДС, като задължение.

Такова начисляване, при положение, че [фирма] е било впоследствие deregистрирано по ЗДДС, може да доведе да загуба на правото на приспадане, ако данъчната администрация пристъпи към корекция на декларираните данни, след изтичането на преклузивния срок за упражняване на правото на приспадане (ар. т. 68 от цитираното решение на СЕС). В процесния случай правото на приспадане по споменатите доставки не е било упражнено в 12-месечния преклузивен срок по чл. 72, ал. 1 ЗДДС, а корекцията на резултатит за процесните данъчни периоди е извършена с ревизионния акт, също извън този срок. По този начин, в противоречие с принципите на пропорционалност и на легитимните правни очаквания ревизиращият екип е коригирал резултатите по ЗДДС за съответните данъчни периоди, само в посока увеличение, посредством начисляване на данъка, но не и с признаване правото на приспадане. Този подход е несъвместим и с принципа на данъчен неутралитет, тъй като предполага установяване само на данъчно задължение. Както сочи и вещото лице, „към 14.08.2018 г. е следвало да се начисли ДДС върху наличните стоки, в размер на 77 160, 52лв. и тази сума би била дължима като резултат за данъчните периоди от 01.08.2014 г., до 14.08.2018 г.“. В случай, че бе признато правото на приспадане на ДДС за приетите като налични стоки, е едновременно с начисляването на данъчните задължения, не би се стигнало до промяна. Именно поради това вещото лице е изчислило и посочило в заключението че „не е на лице ДДС за внасяне, за данъчни периоди м.м.02-06. 2018 г.“, както всъщност е прието и от ответника.

В заключение: Ревизионен акт № Р-22220619003015-091-001/29.10.2020 г.,

потвърден с Решение № 122/22.01.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С. е материално законосъобразен и обоснован, в частта, относно определените задължения за корпоративен данък, за 2017 г. и 2018 г. От гледна точка на определените със ЗДДС специални изисквания за начисляване на ДДС, съответно - за упражняване на правото на данъчен кредит и предвид установените с ДОПК процесуални правила за всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства, актът е незаконосъобразен и неправилен, в частта, относно начислените в тежест на [фирма] задължения за ДДС.

На дружеството – жалбоподател, предвид текста на чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения се дължи от Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. възстановяване на направените разноски (50 лева държавна такса и 600 лева депозит за вещо лице), както и на заплатеното възнаграждение на адвоката (5 800 лева), но съразмерно на уважената част от жалбата (за общо 135 212 лева -главница и лихви). При това Съдът не уважава възражението на ответника, по чл. 78, ал. 5 ГПК, предвид стойностите, предвидени с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Ответникът дължи на [фирма] възстановяване разноските за водене на делото и за възнаграждението на адвоката, съразмерно на уважената част от жалбата, а именно, в размер на 2 767 лева. Съразмерно на отхвърлената част от жалбата (за 179 877 лева) жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 437 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от [фирма], ЕИК:[ЕИК] **ЧАСТТА** от РЕВИЗИОНЕН АКТ № P-22220619003015-091-001/29.10.2020 г., издаден от органи по приходите, при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 122/22.01.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., относно начислените в тежест на дружеството задължения за ДДС, в общ размер на 135 211, 86 лева (главница и лихви).

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против РЕВИЗИОНЕН АКТ № P-22220619003015-091-001/29.10.2020 г., издаден от органи по приходите, при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 122/22.01.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С. в останалата обжалвана част, относно определените задължения за корпоративен данък, за 2017 г. и 2018 г., в общ размер на 179 876, 90 лева.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да възстанови на [фирма], ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на делото и възнаграждението на адвокат, съразмерно на уважената част от жалбата, в общ размер на 2 767 лв. (две хиляди, седемстотин и шестдесет и седем лева).

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите, съразмерно на отхвърлената част от жалбата, в размер на да възстанови на разноските за водене на делото и възнаграждението на адвокат, в общ размер на 2 437 лв. (две хиляди, четиристотин и тридесет, и седем лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: